

Willem Frederik, Koning der Nederlanden

<https://hdl.handle.net/1874/35383>

fl
-
3a

WILLEM FREDERIK,

KONING DER NEDERLANDEN.

Waar heen, ó Dichtkunst, naamt ge uw vlucht?

Wat weekt gy in een hooger lucht,

Door 't wolkgewemel heen der aardfche neveldampen

Van uit het fterflijk oog, als eindlijk moede en warsch

Uw goddelijken toon by 't krijfchen onzer rampen

Te menglen aan gehuil en aaklig boeigeknars!

Toef, Hemelfchoone, toef, keer weder!

Ontwolk uw voorhoofd, ja, zie neder:

Europa werd op nieuw uw gouden hymnen waard:

Het heeft zijn ketenen verbroken,

Verpletterde onfchuld is gewroken,

Herboren is de ontmenschlijkte aard!

Neen,

Neen, 't is die aard niet meer, door woestaarts ingenomen,
 Waar Helſche Dwinglandy de toomen
 Verweldigde met ijzren vuist,
 In bloed en menſchentränen baadde,
 En Duivlen 't leen verheergewaadde,
 Wier ademtocht verdelging bruischt.

Gods Englen ſcheppen lust, dees goudeeuw aan te ſtaren;
 De Hemel viert zijn zege op de afgſtreden Hel;
 Keer, Dichtkunst, en beziel de ſnaren,
 Zy galmen 't glorielied van 't heuchlijk Godsbeſtel!
 Stort, ſtort hier de eêlſte hallelnoten
 Waarby de Cherub ſmelt in wellustvol gevoel:
 Ja, de Afgrond ligt op nieuw aan ſtalen band geſloten;
 De Godſtem dempt den gruwelpoel,
 Een nieuwe wereld ſpoot den baiert van afgrijzen
 Op 't Godlijk machtwoord uit, en lacht den hemel aan!
 De ſtervling voelt een nieuw beſtaan;
 't Is heil, 't is dankbre drift, waarvan de harten ſlaan;
 't Zijn lust en jubelklank die tot Gods zetel rijsen!

Ja, hoor die klanken, Poëzy,

En vorm ze door uw melody

Tot zangen, de Almacht waard! — Europa, vrij van banden,

Heft wijd en zijd de ontboeide handen

Ten hemel in 't gejuich: maar Neêrland boven al

Weêrgalmt en davert van het heuchlijkst vreugdgeschal.

't Herbloeïend Neêrland kent geen wenschen meer. Daal neder!

Europe won de vreed, de rust, de vrijheid weder;

Ons Neêrland meerder, en dees blijde morgenglans

Zoent eeuwen lijdens uit, en eeuwen misverstands.

Zie daar den dag, den roem der dagen,

Aan 't Nakroost toegebeên door 't strijdend voorgeslacht!

Den dag van 's Hemels welbehagen,

Met zoo veel drift gewenscht, met zoo veel angst verwacht!

Ja, VADER WILLEM, Neêrlands Vader,

Die thands op starplaveifels treedt!

Die blijde dag trad eindlijk nader,

Voor wien uw doorzicht alles leed.

Die de uitgebreide zusterlanden
 Van Nieuwpoorts duin tot Texels zanden,
 In spijt van ouden wrok, door d'afgrond aangehitst,
 Door vreemd belang gevoed en vijandlijke list,
 Met volle tederheid elkaâr in d'arm doet zinken,
 En in d'Oranjaband met morgenluister blinken!
 Ach! hoe veel kroonen, wat gesteenten, rijk van gloed,
 En parels, storten hier uw' Nazaat aan den voet,
 Die 't Noodlot samen smelt om 't Vorstlijk hoofd te sieren!
 Der Belgen kroost vereent aan 't kroost der Batavieren,
 En heft uw' zoon, uw beeld, ten hoogen Koningsthroon,
 En heel de zegnende aard vlecht bloemen om zijn kroon!
 Uw vorstlijk Wapenschild, 't ontzag van zoo veel eeuwen,
 Verzwelgt in Nasfaus Leeuw een zespaar wapenleeuwen,
 Al moedig, al, in 't Oost met heldenbloed bespat,
 Op zegeiawerwinst en oorlogstrosfen prat,
 Sints Wodans offerrook voor 't licht der kruisvaan smoorde. —
 Wees welkom, heilrijkst licht dat ooit de dagkin gloorde!
 Wees welkom! neem den groet van zoo veel volken aan,
 Als, juichende in uw glans, den Koningsthroon omflaan,

EN WILLEM FREDRIK 't hart met kindrenootmoed brengen,
 Om, juublende aan zijn voet hun zielen faam te mengen,
 Befstelt, bezwijkend in de ontroering die de borst
 Niet bergen kan, van zucht, van teêrheid, voor hunn' Vorst.

Ô Schouwspel, Englen-zelv' en Englen-deelgenooten
 In 't altijd vlamvend licht, Gods zetel uitgeschoten,
 Aandoenlijk! Ja! God-zelv' in Zijn volmaaktheid waard;
 Ja, dat den Hemel met zijn volheid rukt op de aard!
 Miljoenen, die vol vreugd, huns Konings throon omwemelen!
 Één enkle zegenkreet die opgaat naar de hemelen!
 Één zucht, van: LEEF, Ô VORST! LEEF, KONING, ALLERLUST!
 Waar aarde en zee van dreunt, en weêrklinkt langs de kust;
 Dien duizend Echoos zich in bosfchen en valleien
 Bijvren na te slaan, en klaatrend uit te breien!
 Één zucht des volks, geen grens, geen bergmuur, stroom of strand
 Toont Willem-Fredriks Rijk, maakt al dier volken band.

Zwîg,

Zwijgt, snaren! en verftomt, gy zangerige halmen!
 En gy, ô Dichttrompet! Wat is uw ftem by 't galmen
 Van zoo veel boezems, vrij, verfmeltende in geneugt',
 En hemelzalig in betoovring van hun vreugd?
 Vangt gy die klanken op, ô vleklooze Englenreien!
 Uw' harpen voegen zy, geen piepende fchalmeien
 Die 's Dichters adem, voor uw' hemelval te zwak,
 Met tonen zwangert, laag, als 't aardfche nevelvak.
 Geen' cytherkoorden, dof, en aan de onzekre nepen
 Der hand weërspannig, van ontroernis aangegrepen;
 Geen' hollen loftromp die de borst doet hijgen. Neen,
 Uw' harpen voegen zy, zy ftiigen t' uwaart heen.
 Stort Gy hier Maatzang, als in de Oppergloriezalen
 Gods heerlijkheid verheft by de opperfte Choralen!
 Of is de Majesteit die koningen omhult
 Geen weërglans van den God die al wat is, vervult,
 Die 't lot der volken weegt, Zijn zegen uit doet fchieten,
 En volken Vorften fchenkt, in wie Zijn deugden vlieten?
 Ja, speelt! — Gy, Heemlen, hoort, en, aardrijk, buig u neêr!
 Gods Englenzang vangt aan, mijn boezem kan niet meer.

Bedriegt mijn oog zich hier, of wemelt het van schimmen? —

ó Neen, de hemel scheurt, ik zie ze nederklimmen,

Ja, Nasfaus heldenftam verlaat de onsterflijkheid,

Door VADER WILLEM zelv' aan 't achtbaar hoofd geleid.

'k Herken u, Neêrlands heil, gy Hollands grondvestfichter!

Verheerlijkte, wiens geest, verfchenen aan den Dichter,

Hem opbeurde in het leed en 't troosteloos gewezen,

(Toen al uw werk geflecht, en onherftelbaar fcheen,)

En in 't nog flaauw verfchiet dees toekomst hebt ontfloten,

Vooruitgefneeld door 't hart, maar dubbel grootsch ontfproten!

Ja, daal, en fmaak het heil, de grootheid van uw bloed!

Hier vloeyde 't uwe voor, hier acht gy 't u vergoed.

Hier loont de Almachte hand de weldaân van de vaderen

In't Nakroost, wien hun bloed zoo zuiver ftroomt door de aderen!

Hier aâmt ge in dees uw telg, uw evenbeeld; en vaart

Den Koningsfcepter aan, uw Heldendeugden waard.

Hier reikt uw MAURITS, hier uw HENDRIK, hier zijn telgen,

De palmen van omhoog aan Batavier en Belgen.

Miskende WILLEM-zelf, na zoo veel tegenheên,
 Acht, voor dit oogenblik, geen ramp te veel geleên.

Wat zie ik? Trotsche FLIPS, en KAREL, aan uw zijden!
 Hoe! zou hun fier gemoed die grootheid niet benijden?

Burgonjes Erfgezag noch Karels Monarchy

Was immer dus omstuwd van 't hart der burgery.

Uw Huis verdooft hun glans, en kroon, en flonkersteen. —

Maar neen, ik zie hen-zelv' in 't feestgejuich vereenen;

Zy mengelen hun stem aan 't zeegnend Engendom,

En strengelen hun krans uw schittrend voorhoofd om!

Gods Almacht sprak, de Nijd en wrevelmoed verftommen!

Men hoort geen stormwind meer door 't golfgeklutfel grommen,

Geen slang meer sijfflen door de bloemen. Vrede en min

Beheerschen 't aardrijk en den hemel, eens van zin.

Breek, Lente, breek thands uit om 't heerlijk feest te sieren!

Weef lelie, anemoon, en roos, en violieren

Den throonten vloertapeet, dien de Almacht hier verwekt,

En waar Heur Englenwacht de wicken over strekt!

Strooit, Veldjeugd, strooit hier thijm, en myrth, en lauwrentwijgen

Het aardrijk strekt ze u toe, en biedt ze dartlend aan:

De palmen en olijven nijgen

Het hoofd; strooit, frisfche Jeugd, strooit telgjens langs de paan!

En, Gy, wien purpergloed van trotsfche praalgewaden,

Noch 't vuur dat in de kroon met zoo veel fchittring blaakt,

Of wat de in goud en gloed verbijftrende oogen raakt,

Het edel harte kan verzaden,

Dat al zijn lust in 't weldoen fmaakt!

Doorluchtige Monarch, door band noch praalvertooning

Waraan een knielende aard haar diep ontzag betaalt,

Maar door dat hart, gewijd ten Koning,

Van wiens verheven kruin Gods almacht wederftraakt!

Is federt 's warelds vroegfte dagen

Nog ooit een diadeem gedragen

Die 't hoofd niet prangde, dat ze omwron;

Is ooit een koningsstoel bestegen,
 Om wien, by 's Hemels rijksten zegen,
 Geen doren door 't gebloemt' tot 's Vorsten voetzool drong;
 't Zij de uwe —! Heb 't genot volkomen
 Der hooge waardigheid die 's Hoogsten plaats bekleedt;
 Doe heil, doe weldaân om u stroomen!
 Knel Welvaart in fluweelen toomen;
 En zie uw' naam vergood in 't zalven van ons leed!
 Ach! reeds vergeten alle harten
 De naauwlijks doorgeftane smarten,
 En vloeien u, vol dank, vol weêrmin, in 't gemoet':
 Het zijn hier geen verflaafde zielen,
 Die voor eens Dwinglands roê laaghartig nedervielen,
 Het is uw Volk, mijn Vorst, dat u als Koning groet:
 't Besproeit uw voet met vreugdetranen;
 Geen andre vlieten ooit by WILLEMS onderdaven!
 God-zelf regeert door Nasfaus bloed!

ô ! Heersche 't in een reeks van Telgen,
En smelte 't Koninkrijk der Belgen
Astréaas heerschappy, ORANJES naam, in een!
En, Hemel ! doemt uw recht geen wenschen als vermetel,
Zoo schitter' Neêrlands Koningszetel
Door aller eeuwen loop, door 's aardrijks sloping, heen!

BILDERDIJK.

